

Kielce, 12.01.2014 r.

Do:

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. G. Boduena 3/5, 00-011 Warszawa

Za pośrednictwem:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi
ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź

Strona skarżąca:

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów

reprezentowane przez

adwokata Marcina Staniaka
z Kancelarii Adwokackiej w Kielcach
ul. Zagórska 18a/4, 25-355 Kielce

Dotyczy: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 13.11.2013 r., sygn. akt II SA/Łd 558/13.

SKARGA KASACYJNA

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, z dnia 13.11.2013 r.

(doręzonego dnia 13.12.2013 r.), sygn. akt II SA/Łd 558/13.

Na podstawie art. 173 § 1, art. 174 pkt 1 i 2, art. 175 § 1 oraz art. 177 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. 2002 r., nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), zwanej dalej: p.p.s.a., działając w imieniu Stowarzyszenia Obrona Zwierząt - zwanego dalej Stowarzyszeniem, na mocy pełnomocnictwa - które załączam - udzielonego mi przez Panią Agnieszkę Lechowicz, Prezesa Stowarzyszenia, uprawnionej do reprezentacji

Stowarzyszenia na podstawie § 17 pkt 8 rozdz. IV jego statutu – który załączam, wnoszę skargę kasacyjną od opisanego powyżej wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi - zwanego dalej: WSA, **w całości**.

Wyrokowi temu **zarzucam**:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. 1996, nr 132, poz. 622, z późn. zm.), zwanej dalej: u.c.p.g., przez jego błędną wykładnię, wyrażającą się w nieuprawnionym utożsamianiu „obszaru działalności objętej zezwoleniem” z „miejscem świadczenia usług” (art. 7 ust. 6 u.c.p.g.), co skutkowało błędnym uznaniem przez WSA, że obszar działalności schroniska dla zwierząt nie odnosi się do miejsca pochodzenia zwierząt objętych opieką schroniska, a wyłącznie do miejsca położenia schroniska jako obiektu;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a., polegające na nieuwzględnieniu skargi na decyzję oczywiście sprzeczną z prawem, poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki wymienione w art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2013.267 j.t.), zwanej dalej: k.p.a. – wydanie decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa.

Wnoszę o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy WSA do ponownego rozpoznania;
- 2) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13.11.2013 r. WSA oddalił skargę Stowarzyszenia z dnia 14.05.2013 r. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z dnia 04.04.2013 r., znak: SKO.401/220/OC/13, w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej Marcie Szturma na prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, tj. prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Stanowisko WSA skarżący uważa za nietrafne i argumentuje jak poniżej.

1.

Rażące naruszenie prawa, widoczne przez proste zestawienie rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa, polega na utożsamieniu pojęcia „obszaru działalności” z „miejscem prowadzenia działalności”, które to pojęcia są w u.c.p.g. konsekwentnie i oczywiście rozumiane jako osobne. Rozróżnienie to ma istotne podstawy prawne, które skarżący szczegółowo i obszernie zreferował w skardze z dnia 14.05.2013 r., uzasadniając, dlaczego „obszar świadczenia usług” przez schronisko dla zwierząt oznaczać musi obszar, skąd te zwierzęta pochodzą (czyli obszar na jakim zostały ujęte). Skarżący argumentację tę w całości podtrzymuje - w uzasadnieniu skarżonego wyroku WSA w ogóle się do niej nie odniósł.

Art. 75a ust. 1 ustawy z dnia 02.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013.672 j.t.), stanowi zasadę, że zezwolenia na działalność regulowaną uprawniają do wykonywania tej działalności na terenie całego kraju i przez czas nieokreślony. Jednocześnie ust. 2 dopuszcza wyjątki od tej zasady, określone tylko w przepisach ustaw odrębnych i wyłącznie ze względu na nadrzędny interes publiczny. Taki wyjątek wprowadza art. 7 ust. 1 u.c.p.g. w przypadku zezwoleń na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części. Ustawa nie wskazuje nadrzędnego interesu społecznego, w jakim poddaje regulacji prowadzenie schronisk, więc należy domniemywać, że jest nim ogólny cel ustawy, czyli utrzymanie porządku i czystości, który jest spełniony przez samo usuwanie bezdomnych zwierząt, bez wypowiedania się o ich dalszym losie.

Z konstrukcji w/w zezwoleń udzielanych na gruncie u.c.p.g. (art. 7 – 9) wynika, że na treść zezwolenia wpływ mają ogłoszone przez organ gminy warunki, jakie każdy ubiegający się o zezwolenie przedsiębiorca musi spełniać, następnie treść wniosku przedsiębiorcy, a ostatecznie także rozstrzygnięcia zawarte w samej decyzji o zezwoleniu. Ustawa przewiduje, że tak wniosek przedsiębiorcy, jak i decyzja o zezwoleniu, winny zawierać m. in. określenie „obszaru działalności”.

Z przepisów u.c.p.g. wynika, że przez „obszar działalności objętej zezwoleniem” należy rozumieć – w przypadku prowadzenia schroniska dla zwierząt – obszar, z jakiego ujęte bezdomne zwierzęta umieszczane są następnie w danym schronisku. Działalność prowadzenia schroniska jest bowiem regulowana w tym samym trybie i na podstawie tego samego przepisu art. 7 u.c.p.g., który

mówi o opróżnianiu zbiorników nieczystości (oraz do niedawna o odbieraniu odpadów komunalnych), gdzie niewątpliwie obszar świadczenia usług dotyczy rozproszonych miejsc znajdowania się tych zbiorników (odpadów). Ewidentnie nie dotyczy natomiast siedziby przedsiębiorcy, czy też zlewni nieczystości płynnych, ani też lokalizacji wysypiska odpadów stałych.

Wprawdzie żaden przepis u.c.p.g. nie precyzuje, że regulacja usług komunalnych wymienionych w jego art. 7 zamyka się w terytorium gminy, lecz wynika to nieodparcie z wykładni tych przepisów.

1) Zadanie opieki nad bezdomnymi zwierzętami, ich wylapywania i umieszczania w schroniskach ustawodawca przypisał gminom - art. 11 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.), zwanej dalej: u.o.z.. Również na poziomie gmin określone są warunki uzyskiwania i wydawane są zezwolenia na prowadzenie schronisk, jako działalności regulowanej, co należy uznać za rozwiązanie nieprzypadkowe, gdyż zapewnia funkcjonalną spójność gminnej kompetencji w tym zakresie.

2) Zezwolenia udzielane są przez organ gminy na podstawie ogłoszonych wcześniej warunków, ustalanych samodzielnie i odrębnie przez każdą gminę w drodze uchwały rady gminy. Warunki udzielania zezwoleń stanowią więc prawo miejscowe, a sama konkretna decyzja o zezwoleniu jest tylko ich zastosowaniem wykonawczym. Dlatego gdyby określony w zezwoleniu obszar działalności mógł sięgać poza granice gminy, dochodziłoby do sytuacji, w której na terenie jednej gminy działałby podmiot lub podmioty, legitymujące się zezwoleniem wydanym na podstawie warunków innych niż obowiązujące w danej gminie, a może nawet niezgodnych z nimi. Sytuacja taka zaprzecza logice przyjętej tu regulacji systemowej.

3) Brak jednoznacznego przepisu ustawy, sprowadzającego obszar działania schronisk do terytorium właściwej gminy, znajduje wyjaśnienie w tym, że gminy realizują swoje zadania także w formie porozumień międzygminnych i związków gmin. Zastosowanie takich form prawnych realizacji zadań gmin wymaga i daje podstawę do tego, by zezwolenie, wydane przez organ właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, określało obszar działania schroniska szerzej niż terytorium jednej gminy. W takim przypadku odpowiedzialność nadzorcza z tytułu udzielonego zezwolenia jest bowiem uregulowana także odpowiednimi umowami między gminami lub w ramach związku gmin,

co pozwala uniknąć kolizji kompetencji poszczególnych gmin, jak i prowadzenia na terenie gminy działalności regulowanej niejako „za plecami” organu tej gminy, tj. na odpowiedzialność nadzorczą innej gminy.

4) Jak wspomniano wyżej, w myśl ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, regulacja (w tym uzyskiwanie zezwoleń) jest wyjątkiem, dotyczącym wskazanych w ustawie sfer działalności. W ramach tak rozumianego wyjątku stanowi się z kolei zasadę, że wydane zezwolenia są bezterminowe i dotyczą całego obszaru kraju (art. 75a ust. 1). Od tej zaś zasady przewidziane są znów wyjątki (art. 75a ust. 2), m. in. ten z jakim mamy do czynienia na gruncie usług komunalnych określonych w art. 7 u.c.p.g., a więc również prowadzenia schronisk dla zwierząt. Ustawodawca wyraźnie przewidział tu, w ramach wyjątku, określanie w treści zezwolenia „obszaru działalności”. Postanowił też w ust. 6 tegoż artykułu, że „Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela, w drodze decyzji, wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług”.

Zadanie zapewnienia bezdomnym zwierzętom opieki oraz ich wyłapywanie do schronisk sformułowane zostało na gruncie u.o.z. Tym niemniej, prowadzenie schroniska, rozumiane jest na gruncie u.c.p.g. jako usługa komunalna i polega przede wszystkim na przyjmowaniu zwierząt na utrzymanie od zlecciodawcy, bo taki jest przedmiot umów między usługodawcą a usługobiorcą w tej dziedzinie. Taki jest też sens rozróżnienia „miejsca świadczenia usługi” jako obiektu, do którego przyjmowane są zwierzęta, od „obszaru działalności” jako miejsc pochodzenia bezdomnych zwierząt.

5) Samodzielne i odrębne w każdej gminie regulacje problemu bezdomnych zwierząt wydają się być celową konstrukcją systemową. Ustawa przewiduje ujednoczenie kryteriów wydawania zezwoleń na inne, analogiczne usługi komunalne. Warunki udzielania zezwoleń określa wtedy rozporządzenie ministra, a nie uchwała rady gminy (art. 7 ust. 7 u.c.p.g.). Ujednoczone przez Ministra Środowiska kryteria nadają takim zezwoleniom rangę wykraczającą poza prawo miejscowe i w ten sposób mogą uzasadniać wydawanie zezwoleń na obszar działania wykraczający poza właściwą gminę. Ustawa nie przewiduje jednak takiego ujednoczenia w przypadku zezwoleń dla prowadzenia schronisk dla zwierząt.

6) Także wykładnia historyczna omawianych przepisów potwierdza przedstawioną wyżej interpretację. W pierwotnym brzmieniu u.c.p.g. z 1996 r. wszystkie usługi komunalne wliczone były w jednym art. 7 i regulowane były podobnie. Największe znaczenie w

praktyce miały oczywiście usługi usuwania odpadów komunalnych, natomiast te dotyczące zwierząt – tylko uboczne. Liczne zmiany ustawy w ciągu osiemnastu lat zmierzały konsekwentnie w kierunku rozbudowy regulacji dotyczących nieczystości komunalnych, w połączeniu z ustawą z dnia 14.12.2012 r. o odpadach (Dz.U.2013.21). W obecnym brzmieniu ustawy, działalności dotyczącej odpadów komunalnych poświęcony jest osobny rozdział ustawy, natomiast działalność określona w art. 7 dotyczy już tylko – niejako szczerunkowo – nieczystości ciekłych i zwierząt i nie podlegała istotnym zmianom od 1996 r.

W historii licznych nowelizacji ustawy, skoncentrowanych głównie na sprawie odpadów, można wskazać takie sformułowania przepisów, które jednoznacznie wyrażały rozumienie „obszaru” usług komunalnych regulowanych na gruncie u.c.p.g. W latach 2001–2005 przepisy art. 7 ust. 3 i 4 posiadały brzmienie, które wskazuje, że ustawodawca rozumiał wymóg określania obszaru jako konsekwencję ewentualnego podziału terytorium właściwej gminy na części, tj. obszary świadczenia usług przez różnych przedsiębiorców:

“3. Zarząd gminy określa i podaje do publicznej wiadomości wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na świadczenie usług określonych w ust. 1. Zarząd gminy może określić obszar, na którym usługi te mają być świadczone.

4. W przypadku określenia przez zarząd gminy, na której części gminy usługi mogą być świadczone, wybór podmiotu świadczącego te usługi na danym terenie następuje w drodze przetargu publicznego.”

Przepisy w tym brzmieniu zostały wprowadzone art. 53 pkt 7 ustawy z dnia 27.07.2001 r. o wprowadzeniu ustawy Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw, a następnie zostały preredagowane w ramach zmiany wprowadzonej art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Także w treści obecnie obowiązującej u.c.p.g. pojęcie „obszaru” używane jest na oznaczenie części gminy (w kontekście ewentualnego ich wyróżniania), np. w art. 4 ust. 2 pkt 7 i 8, art. 6 ust. 4a, art. 6d ust. 2, art. 6k ust. 1 pkt 1, art. 7 ust. 5. Należy więc uznać, że pojęcie „obszaru” działalności lub świadczenia usług ma ustalone znaczenie na gruncie u.c.p.g. i dotyczy gminy lub jej określonej części.

W praktyce, działanie kilku schronisk dla bezdomnych zwierząt na terenie jednej gminy, (co uzasadniałoby wydzielanie obszarów działania), jest w Polsce unikatowe. Regułą jest natomiast brak schronisk i przyjmowanie do jednego zwierząt z wielkiej ilości gmin. Z punktu widzenia litery prawa jest to legalne tylko w przypadku schronisk prowadzonych przez organizacje społeczne na podstawie art. 11 ust. 4 u.o.z., o ile organizacje te nie są przedsiębiorcami i nie wymagają zezwolenia wydanego w trybie u.c.p.g, a także w przypadku przedsiębiorców świadczących usługi zlecane w ramach porozumienia międzygminnego lub związku gmin. Natomiast praktyka zawierania bezpośrednich umów między gminą a przedsiębiorcą, działającym na terenie innej gminy, jest niezgodna z prawem i często rodzi patologie na tle odpowiedzialności gmin za „swoje” zwierzęta umieszczane w „obcym” (tj. położonym na terenie innej gminy) schronisku. Przyczyną tej patologii jest zatarcie odpowiedzialności nadzorczej gmin z tytułu udzielonego zezwolenia, gdyż gmina wysyłająca zwierzęta do „obcego” schroniska nie ponosi takiej odpowiedzialności z braku środków nadzoru, natomiast gmina właściwa miejscowo dla schroniska nie chce ponosić i unika odpowiedzialności za los „nie swoich” zwierząt.

Błędna interpretacja kwestii „obszaru działalności” w zezwoleniach dla schronisk dla zwierząt, prowadzi do omijania celu, w jakim działalność ta w ogóle została poddana regulacji, tj. ochrony nadrzędnego interesu publicznego. Definicja tego interesu, zawarta w art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 04.03.2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2010.47.278), upatruje go m. in. w uczciwości w transakcjach handlowych, zwalczaniu nadużyć, a także zdrowiu zwierząt.

Na marginesie skarżący podnosi, iż za sprzeczne z prawem należy uznać również zaliczenie przez kwestionowane zezwolenie prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt do działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami.

Skarżący nie podejmuje się sprecyzowania, na czym polega działalność „ochrony przed bezdomnymi zwierzętami”, ani gdzie szukać odrębnych przepisów, określających zasady jej prowadzenia. Do takiego samego wniosku najwyraźniej doszedł sam ustawodawca i ustawą z dnia 16.09.2011 r. o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. 2011 nr 230 poz. 1373), usunął z u.c.p.g. zadanie własne gminy „organizowania ochrony przed bezdomnymi zwierzętami”, zamieniając je na „zapobieganie bezdomności zwierząt na zasadach określonych w przepisach o ochronie zwierząt”. Zmiana ta weszła w życie z dniem 01.01.2012 r.

Tymczasem kwestionowana decyzja, zezwalająca na prowadzenie schroniska dla zwierząt, wydana została dnia 20.02.2012 r. i nadal dotyczy ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, pomimo iż działalność ta przestała być zadaniem własnym gminy.

2.

WSA badał, czy w sprawie wystąpiły przesłanki wymienione w art. 156 § 1 k.p.a., a konkretnie wydanie decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa, tj. sytuacja, gdy proste zestawienie rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność. W konkluzji Sąd stwierdził, że

„z przywołanych definicji wywieść należy, że schronisko należy rozumieć jako element stateczny definicji schroniska dla bezdomnych zwierząt, schronisko jako obiekt, w którym bezdomne zwierzę znajdzie schronienie, bez względu na miejsce, miejscowość, w której zostanie odnalezione, odłowione czy porzucone. Inne rozumienie omawianego pojęcia prowadziłoby do absurdalnej sytuacji, stojącej w sprzeczności z ideą ustanowienia instytucji w postaci schronisk dla bezdomnych zwierząt, które przecież mają umożliwić opiekę nad zwierzętami, które nie mają właściciela, a co za tym idzie - stałego domu i opiekuna.”
(str. 7 uzas. wyroku).

Konkluzja taka przywołuje definicję schroniska z u.o.z., która pojawiła się w niej w 2012 r., czyli później niż przepisy u.c.p.g. z 1996 r., a które są podstawą orzekania w tej sprawie. Ponadto, pojęcie „schronisko” na gruncie u.o.z. odnosi się tam wyłącznie do schronisk prowadzonych przez organizacje społeczne, gdyż u.o.z. w ogóle nie wypowiada się na temat schronisk prowadzonych przez przedsiębiorców i należy podnieść wątpliwość, czy pojęcie „schronisko” w obu ustawach dotyczy tego samego. Zwłaszcza, że na gruncie u.c.p.g. nie ma żadnych podstaw, by przypisywać schroniskom cel opieki nad zwierzętami (a przynajmniej opieki w tym sensie, o jakim mowa u.o.z.).

Przekonanie, że schroniska „oczywiście” mają opiekować się zwierzętami, bo przecież „po to są”, opierane bywa na językowej wykładni słowa „schronisko”, którego źródłosłowem jest „ochrona”, a więc synonim „opieki”. Taki semantyczny argument, należy uznać jednak za zbyt abstrakcyjny i przez to całkowicie błędny w tej konkretnej sprawie. O powszechnym rozumieniu celu działania schronisk przesądza bowiem fakt, że przez 36 lat (w latach 1961-1997) obwijały w tej dziedzinie przepisy administracyjne i praktyka powołująca „schroniska” do uśmiercania

zwierząt. Tymi przepisami były ministerialne „Wytyczne w sprawie uregulowania zagadnienia bezpieczeństwa psów i kotów na terenie miast” – załącznik do pisma okólnego nr URT-IV/92/61 Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 03.10.1961 r., (D. Urz. MGK z 1961 r., poz. 103), adresowane do podmiotów gospodarki komunalnej. U.c.p.g. z 1996 r. odziedziczyła praktykę i język „Wytycznych”.

Wedle tych przepisów i tej praktyki, zwierzęta bezdomne były przetrzymywane w schroniskach (w warunkach pod pewnymi względami nawet lepszymi niż obecnie, np. wymagane były ogrzewane pomieszczenia), ale wyłącznie w celu przeżyciowego badania, czy aby nie są chore na wściekliznę. Obserwowanie psów przez 14 dni było o wiele łatwiejszym środkiem wykluczenia wścieklizny niż laboratoryjne badanie mózgu każdego uśmierconego zwierzęcia. Tym niemniej celem tych zakładów nie była opieka ani ochrona, lecz likwidacja niepotrzebnych zwierząt przez ich regularne uśmiercanie.

Nazwanie takich zakładów „schroniskami” można dziś oceniać jako nadużycie językowe ówczesnych autorów tych przepisów. Faktem jest jednak, że terminologia taka upowszechniona została długotrwałym praktykowaniem tych przepisów i to ona kształtuje do dziś znaczenie tych pojęć, a nie wyłącznie ogólne reguły językowe (jak tego chce WSA).

Tak więc, konkluzja WSA o oczywistości działania schronisk w celu opieki, wynikającej z „idei ustanowienia instytucji w postaci schronisk dla bezdomnych zwierząt” (str. 7 uzas. wyroku) jest całkowicie abstrakcyjna i dowolna. Owszem, „idea” zapewniania bezdomnym zwierzętom opieki wydaje się szeroko podzielana, lecz prawodawca w żadnej sposób nie zmaterializował jej dotąd w postaci „ustanowienia instytucji” w sensie instytucji publicznej. W rzeczywistości mamy tu do czynienia (na gruncie u.c.p.g.) z ogólnie nazwanym zakresem przedmiotowym działalności gospodarczej, polegającej na przyjmowaniu zwierząt do schronisk, bez określenia standardów ich utrzymywania, ani też celu ich utrzymywania.

Ten istotny brak określenia sposobu i celu działania schronisk nadrabiany jest w praktyce posiłkowanie się przepisami innych ustaw. Co do sposobu utrzymywania zwierząt, wskazuje się więc na normy bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego, tj. wymagania weterynaryjne wobec schronisk, wynikające u ustawy z dnia 11.03.2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz.U. z 2008 r. nr 213, poz. 1342 j.t.). Wskazuje się też na ogólne normy u.o.z., jak i na konieczność ochrony przed bezdomnymi zwierzętami. Natomiast przypisywanie schroniskom celu działania w postaci oddawania zwierząt do tzw. „adopcji” w ogóle pozbawione jest podstaw prawnych. Niespójność łączenia przepisów z różnych ustaw, powoduje, że

nie można mówić o żadnej „ustanowionej instytucji schronisk”, zaś typowy efekt stosowania tych przepisów wcale nie oznacza ochrony i opieki nad bezdomnymi zwierzętami, na co dobitnie wskazuje m. in. ostatnia Informacja z kontroli NIK nr P/12/193, opisująca patologiczny mechanizm realizowania przez gminy ich zadania publicznego w tym zakresie.

Tymczasem WSA wysnuł wniosek, że ograniczenie obszaru, z którego przyjmowane są bezdomne zwierzęta, byłoby „absurdalne” i sprzeczne z ideą schronisk dla bezdomnych zwierząt (str. 7 uzas. wyroku). Stanowisko takie jest nietrafne i oderwane od przepisów prawnych, gdyż z punktu widzenia u.c.p.g., prowadzenie schronisk jest działalnością regulowaną właśnie po to, by zapewnić i nadzorować właściwe wykonywanie zadań, zatem ograniczenia w przyjmowaniu zwierząt i zapewnienie odpowiedzialności nadzorczej organu wydającego zezwolenie są tu na pierwszym planie i jak najbardziej służą misji schronisk (a przez to dobru zwierząt), a nie przeczą jej.

Dlatego oczywistym jest, iż kwestionowane zezwolenie (poprzez brak określenia obszaru działalności) wydane zostało z rażącym naruszeniem art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g., poprzez jego niezastosowanie. „Określenie obszaru działalności schroniska, a więc obszaru z którego bezdomne zwierzęta mają być umieszczane w schronisku, stanowi konieczny i istotny element przedmiotowej decyzji. Brak tego elementu stanowi ciężką wadę decyzji, skutkującą stwierdzeniem jej nieważności.” (str. 4/5 uzas. decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z dnia 23.12.2011 r., znak: SKO.401/1089/GO/11, zapadłej w identycznych okolicznościach faktycznych – w aktach niniejszej sprawy).

Załączniki:

–pełnomocnictwo

–statut Stowarzyszenia

–odpis KRS Stowarzyszenia

–potwierdzenie uiszczenia wpisu

–2 odpisy skargi kasacyjnej i załączników

A D W O K A T
Marcin Stanisław